

(...)

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

Oskarżony będąc z wykształcenia mechanikiem podjął prace w firmie (...) we wrześniu 2017r i obie strony były zadowolone ze współpracy. Kiedy zaszła konieczność zatrudnienia oskarżonego formalnie i wystąpienia o legalizację jego pracy S. R. nie spełnił wszystkich oczekiwań co do podjęcia takich starań i zdaniem oskarżonego nie uregulował w pełni wynagrodzenia za ostatni okres. Wiedziony subiektywnym poczuciem krzywdy oskarżony korzystając z nieobecności pokrzywdzonych i tego, że dysponował kluczami do pomieszczeń służbowych oraz kluczami do samochodu. Zabrał część wyposażenia warsztatu oraz piloty do żurawi zamontowanych na pojazdach ciężarowych. Następnie samochodem pokrzywdzonego udał się na dworzec Zachodni skąd odjechał w celu udania się do kraju pochodzenia czyli na Ukrainę.

Na przejściu granicznym został zatrzymany przez funkcjonariuszy Straży Granicznej i odnaleziono przy nim przedmioty pochodzące z warsztatu pokrzywdzonego. Oskarżony tłumaczył fakt zaboru chęcią posiadania jakiegoś argumentu wobec pokrzywdzonych aby zapłacono mu całe należne wynagrodzenie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonego (k- 58-59, 230-231), zeznań świadków J. R. (k-12,447), S. R. (k-28-29, 76-77, 448) oraz dokumentów zaliczonych do materiału dowodowego według wykazu na k- 448.

Sąd dał wiarę drugim wyjaśnieniom oskarżonego jako spójnym i logicznym oraz zgodnym z pozostałym materiałem dowodowym uznając jego pierwsze depozycje za przyjętą linię obrony, którą następnie oskarżony porzucił.

Co do zeznań świadków to Sąd nie widział powodów do kwestionowania ich rzetelności. Szczegółowe i uporządkowane zgodne ze sobą i pozostałym materiałem dowodowym oraz zasadniczo spójne nawet z końcowymi depozycjami oskarżonego stanowią wiarygodny materiał dowodowy.

Sąd zważył, co następuje:

Wina i okoliczności czynu oskarżonego nie budzą wątpliwości. Oskarżony swojej winy nie kwestionował i dokładnie opisał przyczyny i okoliczności przywłaszczenia jakiego dokonał. Także obrona nie kwestionowała jego winy domagając się w przemówieniu końcowym wydania wyroku skazującego.

Oskarżony miał dostęp do mienia pokrzywdzonych, jako że był u nich zatrudniony i obdarzony zaufaniem na tyle dużym, że mógł swobodnie wchodzić do pomieszczeń gdzie znajdowały się przedmioty późniejszego przywłaszczenia. Rzeczy te miały więc status rzeczy powierzonych oskarżonemu jako potrzebnych do pracy, a częściowo jako w sensie faktycznym strzeżonych przez niego z racji tego, iż zamieszkiwał na terenie firmy.

Oskarżony część z tych rzeczy przejął do swojej dyspozycji zabierając je i wywożąc w nieznaną początkowo pokrzywdzonym miejsce. Dał zatem dowód, że miał zamiar swobodnie, bez udziału i wiedzy pokrzywdzonych nimi dysponować, co wyczerpuje znamiona przestępstwa przywłaszczenia rzeczy powierzonej opisane w art. 284 § 2 kk

Sąd wymierzając oskarżonemu karę podzielił stanowisko zarówno oskarżyciela jak i obrońcy o zasadności wymierzenia kary ograniczenia wolności. W ocenie Sądu jest to kara wystarczająca. Wykonywana praca ma oskarżonemu uświadomić z jednej strony powagę jego czynu, z drugiej zaś potrzebę jego zrównoważenia jakimś dobrem wypracowanym przez niego samego. Okres 6 miesięcy ograniczenia wolności jest zadaniem Sądu wystarczający dla odniesienia efektu wychowawczego i prewencyjnego i nie ma powodu aby go powiększać. Dodawszy do tego obowiązek świadczenia pieniężnego o jaki zgodnie wniosły strony Sąd uważa, że wyrok taki spełni zakładane przez ustawodawcę cele.

Sąd zaliczył na poczet kary okres zatrzymania oskarżonego i obciążył go kosztami procesu uznając, że ma on środki i możliwości ich zdobycia aby pokryć te koszty.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji wyroku.